

SARA
BLÆDEL
MADS PEDER
NORDBO

JIZVY

KRIMI

JIZVY

© 2023 Sara Blædel and Mads Peder Nordbo
Published by arrangement with Nordin Agency ApS, Denmark

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Weberová, 2025
Cover © Kenneth Schultz, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5686-5 (pdf)

S A R A
BLÆDEL
M A D S P E D E R
NORDBO

JIZVY

K R I M I

PŘELOŽILA MICHAELA WEBEROVÁ

VENDETA

KAPITOLA PRVNÍ

Mrtvola ležela na mechem porostlých kamenech na zápraží za bývalou hospodou. Kriminální technici přivezli silné reflektory, které byly namířené na vybledlou nabílenou zeď, a Liam Stark už zdálky tušil obrysy těla zakrytého plachtou pod bílým stanem, který měl místo nálezu ochránit a skrýt před zvědavými pohledy.

Po cestě autem obdržel nejprve krátkou zprávu, že za opuštěnou budovou byla nalezena mrtvola. O chvíli později už první strážníci, kteří na místo dorazili, hlásili centrále, že jde o neidentifikovaného muže ve středních letech, pravděpodobně bezdomovce. Muž prý každopádně vypadá hodně zanedbaně, oznámil službu konající policista Liamovi.

„Našli ho nějací mladíci,“ sdělil mu Frank, který si právě stahoval kapuci a sítku z vlasů a blížil se k Liamovi. Soudní lékař a kriminální technik už s ohledáním místa činu skončili, a tak pokývl směrem k plachtě a dodal, že se Liam může jít na tělo podívat.

Už nepršelo, ale ve vzduchu se pořád vznášela vlhkost a tu a tam ještě spadlo pár kapek. Prostranství za starým domem bylo zablácené a před někdejší vchodem do kuchyně bujel plevel. Liam se shýbl a nadzvedl roh zelené plachty. Stihl zahlédnout vráscitý obličej a povšimnout si tmavých pramenů vlasů na mužově čele, než instinktivně ucouvl, protože z mrtvého těla se zvedl čpavý zápach.

„Leží tady už dlouho?“ zeptal se a obrátil se ke kriminálnímu technikovi, který se podílel na ohledání. Ten mířil zrovna přes dvůr za svými kolegy ze státního kriminalistického ústavu, ale ochotně se vrátil, zahleděl se na mrtvolu a pokrčil rameny.

Liam odtáhl umělohmotnou plachtu stranou a společně se zahleděli na mrtvého muže.

„Podle stavu mrtvol by to tak na první pohled mohlo vypadat,“ začal kolega z technického oddělení, pak však zavrtěl hlavou. „Ale nic nenasvědčuje tomu, že by tu ta plachta už nějakou dobu ležela. Kdyby tu byla déle, na zakryté ploše pod ní by bylo patrné, že došlo k přerušení fotosyntézy.“

„Fotosyntézy?“ Liam si přidřepkl k mrtvému. Tělo páchlo močí a špínou. A krví.

„Bez světla by rostliny pod plachtou zašly. Ale to tady nevidíme. Kromě toho by mírné a slunečné počasí, jaké jsme poslední dobou měli, nastartovalo hnilobný proces, jakmile by se pod plachtou udělalo teplo. Ale ani k tomu tu, zdá se, nedošlo, i když to ještě nemůžeme tvrdit úplně jistě. Můžu se mýlit, ještě to tu prozkoumáme, až tělo odvezou. Ale pokud byste se mě zeptal tady a teď – a vy se ptáte –, tak vám můžu jen odpovědět, že dosavadní šetření naznačuje, že ho pod tu plachtu strčili už mrtvého a moc dlouho tu neležel.“

Kriminální technik se otočil k Frankovi.

„Ale tady mistr vám jistě poví mnohem fundovaněji, kdy ten muž zemřel a jak dlouho už tu leží.“

Napjaté svaly kolem úst soudního lékaře prozrazovaly, že je momentálně soustředěný na věc a na interní vtípky a na pokec ho teď neužije. „Potřebuju ještě trochu času, než mrtvolu přemístíme,“ řekl.

„Myslíte, že jde o vraždu?“ zeptal se Liam, přestože cítil, že na tyhle otázky je ještě příliš brzy, a bylo mu jasné hrozící riziko, že se doktor stáhne do sebe a zašprajcuje.

Ale Frank přikývl a suše dodal, že si lze jen těžko představit, že by se někdo zabalil do plachty a spal venku, když si klidně mohl zalézt dovnitř. „Dveře jsou vyražené, dá se tam volně vejít. Ale je tu ještě jedna věc...“

Opatrně si znovu nasadil sítku na vlasy a přes ni kapuci, dřep si vedle Liama zády k němu a sklonil se nad mrtvým na zemi.

Liam s nadějí zíral na Frankova záda, ale ničeho dalšího už se nedočkal. Soudní lékař se zřejmě zabral do úvah a oči vidně mu nevadilo, že ostatní čekají na dokončení začaté věty. Liam cítil, jak mu chlad od země proniká oblečením. Vyrážel narychlo a vzal si jenom flísovou mikinu.

Telefonát od Dybbølové byl jako záchranný kruh, na který celý den čekal. Dva volné dny sloužil pohotovost, ale nikdo ho nepovolal do práce. Dříve by to byl sen, ale nyní přesně naopak. Mobil měl v ruce od chvíle, kdy ráno vylezl z postele, a když s rodiči usedal k večeři, položil si ho na prostrání. Policejní inspektorka chtěla k mrtvému muži za hospodou původně vyslat Deu Torpovou, ale než stačila domluvit, Liam ji s hlubokým pocitem úlevy ujistil, že tam zajede sám. Okamžitě.

Všiml si matčina pohledu, ale ignoroval ho, zvedl se od stolu, a než postavila hrnec na podložku, byl už venku.

Byl na sebe našťvaný. Cítil se trapně a bylo mu jasné, že to na něm rodiče poznají. Současná situace pro něj byla nesnesitelná. Liam Stark, 51 let, policejní inspektor Oddělení reaktivního vyšetřování závažných trestných činů policie Odense. Bydliště: U mamky a taťky na jižním Fynu. To bylo zatraceně, debilně ubohé. Třásl se zimou a litoval, že z domu odešel tak nakvap. Navíc měl hlad jako vlk.

Po rozchodu s Helenou mu každý den připadal jako další den ve vězení. Prožili spolu dvacet let, jenže teď ho to hodilo zpátky na začátek. Bylo ubohé, zoufalé a trapné, že se vrátil do svého starého pokojíčku na statku rodičů s ekologickým samozásobením a dvěma starými lidmi, kteří to tam šouravě obhospodařovali a mysleli to s ním nekonečně dobře. Proto byla jakákoli příležitost vyrazit do práce místo toho, aby pomáhal tátovi na zahradě, tak srdečně vítaná, že okamžitě odmítl otravovat Deu, přestože statisticky byla nepochybně na řadě ona.

Zastrčil ruce do kapes a vyčkávavě hleděl na Franka, i když moc dobře věděl, že nemá cenu na něj naléhat, dokud sám nebude připravený. Oklepal se a vyrazil k Thorbjørnovi. Kolega byl obklopen skupinkou místních lidí, kteří se shromáždili na parkovišti vysypaném šterkem. Na otlučené zdi hospody se dalo přečíst *Hostinec Verninge*, ale rezavá kovová písmena svědčila o úpadku a chybějící údržbě. Dům prázdně zíral na hlouček lidí řadou temných oken.

„Našli ho tamhleti dva kluci,“ upozornil Thorbjørn a ukázal na dva pubertáky v mikinách s kapucí a skejťáckých kalhotách.

Liam se jim představil a natáhl k nim ruku. Zblízka uviděl ve světle pouliční lampy jejich zamračené bledé obličej. Mohlo jim být maximálně třináct nebo čtrnáct let.

„Chodíváte sem za hospodu často?“

Jeden z nich nejistě přikývl, ale ten druhý rozhodně zavrtěl hlavou.

Liam se obrátil k tomu, který přikývl. „Kdy jste tu byli naposledy?“

Chlapci na sebe pohlédli, ale než stihli něco říct, ozval se Thorbjørn s informací, že nedaleko místa, kde leží mrtvý, našli technici zbytky jointů.

„Víte o tom něco?“ zeptal se tedy Liam. Oba chlapci jen mlčky civěli do země.

Slova se ujal Thorbjørn – jeho výška a šířka dokázala obzvlášť na mládež dost zapůsobit. Jako by vyšetřovatelova hrubá síla už dopředu narušovala jejich obranu. Chlapci se nervózně ošívali, když jim poklidně začal vysvětlovat, že ty nedopalky právě sesbírali kriminální technici, takže už brzo budou mít DNA lidí, kteří ty jointy vykouřili. „Je to stejné, jako kdybyste tu nechali jméno a adresu. Jestli jste tu trávu kouřili vy, brzy se to dozvíme. No a pak si budeme muset vážně promluvit s vašimi rodiči.“ Thorbjørn se na okamžik odmlčel a pak se na chlapce usmál. „Je tu samozřejmě ještě druhá možnost. Sami přiznáte, že sem za hospodu chodíte, a tím pádem nám budete moci povědět, jestli tady ten chlapík mohl ležet už v pátek. Pak bychom se o té marjáně možná už vůbec bavit nemuseli.“

„V pátek tady stoprocentně ještě neležel,“ ozval se rychle ten vyšší.

„V kolik jste tu v pátek byli?“ zeptal se Liam.

„Po škole. Zůstali jsme tady, dokud jsme nemuseli domů na večeři,“ upřesnil dlouhán a rychle se ujišťoval: „Takže rodičům nic nepovíte, že ne?“

Liam se chystal odpovědět, že možná budou muset, ale Thorbjørn ho předběhl a slíbil jim, že si s tím už nemusí dělat hlavu.

„Ale jste si fakt jistí?“ zeptal se místo toho.

Ted' už přikývli oba.

„Jo, určitě, protože bychom ho museli cestou dovnitř minout, my totiž normálně sedáváme uvnitř, když se tu po škole sejdem. Stoprocentně bychom ho museli vidět.“

„A v kolik jste tedy odešli?“

„Já mám být vždycky doma do šesti, takže mohlo být tak čtvrt na sedm,“ ozval se zas ten vysoký. Kamarád jenom přikyvoval.

„A určitě jste tu nebyli ještě někdy o víkendu?“ zeptal se Liam.

Zavrtěli hlavou. „Ne, jenom v pátek.“

„A neviděli jste tu v poslední době něco, co tu normálně nebývá? Cokoli. Auto. Hlasy. Světlo baterky?“

Oba téměř nepostřehnutelně zavrtěli hlavou.

„Znáte někoho dalšího, kdo sem chodí?“ zeptal se Thorbjørn. „Někoho dalšího, kdo nezákonně vniká...“

„To není nezákonný, vždyť je to opuštěný,“ přerušil ho chlapec, který dosud mlčel.

„Vniknout do cizí nemovitosti je nezákonné, ale když nám pomůžete, přimhouříme nad tím oko.“

Liam se pousmál nad kovbojskými triky mladšího kolegy. Zkoušel v klucích vyvolat dojem, že jsou v nějaké televizní detektivce. Ale pokud je tím rozmluví, tak proč ne, pomyslel si, přenechal hochy Thorbjørnovi a sám se vrátil dozadu, aby se zeptal techniků, jestli už může jít dovnitř.

Cestou zpátky se nahnul k oknu, aby nahlédl do hostinského sálu, ale v záři baterky toho moc neviděl. Přiblížil hlavu až ke sklu a zaclonil si obličej rukama, ale ani to nepomohlo.

Viděl jen sám sebe. Rozcuchané vlasy a zrzavé vousy volající po zastřižení.

Hostinec už zahalila tma a jenom bílé světlo reflektorů osvětlovalo malá, ostře ohraničená místa. Liam vrazil do starých popelnic a vyřazených plastových židlí naskládaných na sobě do viklavé věže stojící v koutě. Vytáhl baterku a pokračoval k zadním dveřím. Vypadalo to, že Frank je s ohledáním těla a s přemýšlením hotový, a když si všiml Liama, mávl na něj a zavolał, že za deset minut tělo odvezou na oddělení soudní medicíny.

„Počítám, že pitvu provedu ještě teď večer.“

Liam na něj překvapeně pohlédl. Zpravidla trvalo dva až čtyři dny, než mohli očekávat pitevní zprávu. Tělo už bylo zase zakryté plachtou, ale Frank Liamovi pohybem hlavy naznačil, aby k němu přišel.

Oba znovu přidřepli a Frank opatrně nadzvedl plastovou plachtu a odhalil horní část mužského těla. Navyklým pohybem si na pravou ruku natáhl gumovou rukavici, nadzvedl špinavou košili a odhalil hrudník. Druhou rukou vytáhl z kapsy baterku značky Maglite a namířil kužel světla na mužovu hrud'

„Podívejte se na ty jizvy. Má je skoro po celém těle,“ posvítíl na nerovné zářezy do kůže připomínající okénka vánočního kalendáře sešitá hrubými stehy. „Ty pravděpodobně nebyly příčinou smrti. Ale rád bych věděl, co to sakra je.“

KAPITOLA DRUHÁ

„Bez komentáře,“ řekla stručně policejní ředitelka Margrethe Dybbølová. „Jak už jsme oznámili dříve, zítra v devět hodin dopoledne uspořádáme k případu Amalie Vedelové tiskovou konferenci.“ Ukončila telefonát a vrátila se k papírům rozloženým na kuchyňském stole.

Úpěnlivě se snažila nemyslet na to, že zřejmě došlo k další vraždě, která bude vyžadovat personál. Lidi, kterých nemá na rozdávání, takže bude muset stáhnout někoho z probíhajícího vyšetřování. Dobře známý tlak na prsou ji přiměl sáhnout po koktejlu White Russian, jež jí manžel připravil po večerní kávě, kterou si vypili na opačných stranách domu. Ona v kuchyni nad laptopem a policejními zprávami a on v pracovně na konci chodby. Moc pracujeme. Už je to tak, pomyslela si a zaposlouchala se, jestli ze Zeniina pokoje neuslyší hudbu, ale vládlo tam ticho. Možná odešla, aniž si toho všimli. Zvedla mobil, aby se podívala, jestli jí dcera neposlala esemesku.

Ale přišla jí pouze stručná zpráva od Liama Starka, že pitva začne hned, jakmile tělo mrtvého muže nalezené za hostincem dorazí na oddělení soudní medicíny. Tohle nevypadá dobře, pomyslela si.

Dybbølová mu zkoušela volat, ale vždy se hned ozval záznamník a upřímně řečeno měla dost práce s přípravou na zítřejší tiskovku. Dopila do dna, olízla si z horního rtu smetanu a užívala si tišivý účinek alkoholu na stres z pracovního nasazení. Dneska toho zase moc nenaspí.

Od chvíle, kdy sedmnáctiletá Amalie Vedelová zmizela z domu, kde s rodiči bydlela, uplynulo už patnáct dní. Začalo se povídat, že to skončí stejně jako s Emilií Mengovou, a ona cítila, že je společnost po prvním týdnu, kdy pátrání nic nepřineslo, odsoudila k neúspěchu. Ale to se nesmí stát, prohlásila, když si dříve toho večera její manžel přitáhl židli a posadil se vedle ní.

„Podělali jste to?“ zeptal se. Tlustý labrador, který ležel Dybbølové u nohou, vstal a položil mu tlamu na stehno, jako kdyby chtěl dát najevo, že si ho za celý večer ani nevšimli.

„Ne, prostě jsme nenašli vůbec nic, co by ukazovalo na zločin, jenomže novináři jsou o tom skálopevně přesvědčení, však to znáš.“

Skutečně měli jen minimum stop, po kterých mohli jít. Dívka odešla z domova někdy mezi čtvrt na pět, kdy její matka odjela vyzvednout mladšího bratra z fotbalu, a pátou hodinou, kdy přišel domů otec. Nenechala žádný vzkaz na nástěnce v kuchyni, jak to jinak v rodině bylo zvykem. Zato nechala u sebe v pokoji ležet mobil. Což by normálně nikdy neudělala, tvrdili oba rodiče. Jestli si s sebou vzala nějaké peníze, nebyli schopní s jistotou říct. Odpoledne chodívala na brigádu do obchodu s obuví a výdělek směla utratit podle sebe. Nevěděli tedy, kolik peněz má. Policie mezitím

zjistila, že dívka vybrala ze svého účtu pět tisíc tři sta korun. Zůstalo na něm jen 14,75.

Dybbølová si zapisovala heslovitě informace, které může na zítřejší tiskovce zveřejnit. O tom bankovním kontu se dosud nezmínila. Bylo jí jasné, že až to zveřejní, stáhnou ji novináři z kůže. To, že dívka vybrala z účtu všechny peníze, svědčí o tom, že měla něco v plánu, což je ovšem v rozporu s tím, že nechala mobil v pokoji a nejspíš si s sebou nevzala ani nic jiného. Ale i s tím byl problém, protože rodiče nebyli schopní říct, jestli u ní ve skříni nějaké oblečení chybí. I s identifikováním dívčina okruhu přátel měli potíže. Byli si jistí, že se dál vídá s pár kamarádkami ze základní školy, ale po nástupu na gymnázium si samozřejmě našla i nové kamarády, které neznali.

Margrethe Dybbølová vzhledla, když se ve dveřích cestou k východu mihla její dcera. „Zenio?“

Dívka se vrátila a přetahovala si přes hlavu větrovku.

„Co je?“

„Jdeš ven?“ Dybbølová pohlédla na hodinky, bylo pozdě, skoro deset.

„Proč?“

„Protože jsme přece chtěli probrat ty tvoje narozeniny.“ Vzápětí si uvědomila, jak divně to zní. Skoro vyčítavě, jako kdyby ten, kdo až dosud neměl čas, byla její dcera. Když sklidili nádobí po večeři, dohodli se, že si promluví o oslavě. Osmnáct jí bude za dva týdny, ale jisté bylo zatím jen to, že jim dcera zakázala pozvat strýčka a tetu. Lis přece nosí pravé kožichy a Lars chodí na lov, což se naprosto neslučuje s jejími hodnotami.

Málem to vyvolalo další z jejich nekonečných diskusí. Ale Sørenovi se podařilo obrátit pozornost ke špenátovým lasagním, které právě postavil na stůl. Její manžel prostě mnohem lépe zvládal skutečnost, že se z jejich dcery stala aktivistka bojující za práva zvířat.

A nakonec proseděla celý večer ponořená do práce a na plánování narozeninové oslavy úplně zapomněla.

„Pojď, posaď se na chvíli,“ vyzvala dceru a odstrčila policejní zprávy stranou, aby byl alespoň kousek stolu volný. „Pověz mi, na co bys měla chut’.“

„Dort a narozeninové houstičky s oříškovou pomazánkou... doma v rodině.“

„A ještě něco k tomu, ne?“ opáčila Dybbølová lehce rozmrzele. „Je to přece tvůj velký den, mohli bychom jít do restaurace nebo si objednat, aby nám občerstvení dovezli sem, a postavit do obývacího pokoje dlouhé stoly, co říkáš?“

„Ne, já bych to chtěla nejradši tak, jako vždycky.“ A pak znovu zopakovala, že nechce, aby přišli Lis a Lars.

„Já je přece nemůžu nepozvat jen proto, že zrovna nesnášíš kožichy. Oslavili s námi všech sedmnáct tvých minulých narozenin.“

„Já vím, ale teď je to něco jiného. Moc dobře přece vědí, co si o kožešinách myslím!“

„Aby nevěděli!“ poznamenala Dybbølová a potlačila povzdechnutí.

„Jsou to snad moje narozeniny, ne?“ Zenia stála ve dveřích a očividně se už nemohla dočkat, až bude moct vyrazit.

„To jsou, ale bylo by hezké, kdybys nemusela pořád brát všechno tak aktivisticky.“

„Aktivisticky! Být proti zneužívání zvířat přece není žádný aktivismus! Je to zdravý rozum a i ty by sis z toho mohla vzít poučení.“

„Nemohli bychom to teď...“ pokusila se s povzdechem Dybbølová.

„Ty a táta nejste koneckonců o moc lepší“, pokračovala dcera a hodila si batoh na záda. „Tak je pozvi, když je to tak strašně důležité, ale nekupuj normální nutellu, ta je plná palmového oleje.“

„Dám na to pozor“, ujistila ji Dybbølová. „Zenio, já přece jenom chci, aby to byl pro tebe krásný den!“

„Jo, já vím... dík... ale já je prostě nemůžu vystát. Vůbec se mě nesnaží pochopit. Když se jim to pokouším vysvětlit, ani trochu mě neposlouchají. Larsovi připadá hrozně zábavné bavit se s tátou o honech a střílení zvířat, když si je jistý, že to slyším. Ale mně to fakt legrační nepřijde. Je to jen pitomá provokace.“

Dybbølová věděla, že se pouští na hloubku, ale zároveň cítila, že by měla své dceři pomoci nastavit její sociální kompas.

„Ale ty by ses zase mohla pokusit akceptovat, že jiní lidé nemusí mít na chlup stejné názory jako ty.“

„Takže podle tebe mám akceptovat, že lidé využívají zvířata a zabíjejí je. Super, mami!“

„O tomhle přesně mluvím, Zenio. Nemůžeš být našťvaná na celý svět jen proto, že má jiný názor než ty.“

„Takže když bude většina lidí schvalovat znásilnění, tak ho prostě taky budeme muset akceptovat?“

„Nech toho! Nemůžeš přece srovnávat znásilnění s honem na bažanty!“

„Tak jsem to taky nemyslela.“

Dybbølová cítila, že na ni padá únava a že se musí soustředit, aby se jí tenhle rozhovor úplně nevymkl z ruky. „Usnadnilo by ti hodně život, kdyby ses pokusila smířit s tím, že ostatní mají někdy na věci jiný názor než ty.“

„Smířit se s tím, že vy všichni ostatní si myslíte, že je na-
prосто v pořádku chovat zvířata jen proto, abychom je pak
zabili a snědli? Ne, díky“

„Budeš své odsudky muset trochu krotit, Zenio, jinak to
budeš mít v životě těžké,“ zkusila to ještě jednou.

„Sama se krot!“ zavrčela Zenia, zamračila se na matku
a otočila se k ní zády.

„Tak já se mám krotit?“ zakřičela za ní Dybbølová. Vy-
běhla do chodby, ale zahlédla už jen, jak za sebou dcera
práskla dveřmi.

Chvilí hleděla ven na zahradní cestičku a cítila, jak v ní
vře vztek, který předtím jen s velkou námahou potlačovala.
Takhle svoji dceru nevychovala. Takhle ne. Odjakživa pro
ni byly zásadní vstřícnost a pochopení, ale očividně selhala.
Musí si o tom promluvit s manželem. Søren dokázal Zeniu
mnohem lépe zvládnout v situacích, kdy zarytě trvala na
svém. Probere to s ním, ale bude to muset počkat, až vyřeší
případ Amalie Vedelové.

Vrátila se ke kuchyňskému stolu, posadila se k laptopu
a rezignovaně se zadívala na monitor. „Rádi bychom vás
pozvali na oslavu Zeniiných osmnáctých narozenin do na-
šeho starého domu na Morelvej, kde se na vás už moc tě-
šíme. Sejdeme se dne...“ Dál se nedostala.

„Nemůže si něco vzít Liam, od toho je snad tvůj zástupce,
ne? Proč nad tím má do noci vysedávat sama policejní ředi-
telka?“ houkl na ni její muž, když přinesl prázdnou sklenici
do kuchyně. Pak se zeptal, jestli něco nepotřebuje. „Heř-
mánkový čaj na dobrou noc?“

Dybbølová zavrtěla hlavou.

„Snažím se ho trochu šetřit, má to teď na domácí frontě náročné. Rozvádí se a má za sebou stěhování. Navíc se dnes večer ujal nového případu.“

„Občas bys mohla šetřit taky sama sebe,“ opáčil klidně Søren. „Co kdybyste si se Zeniou vyjely na víkend do lázní? Nebo bychom mohli všichni tři vyrazit do té chatky s loděnicí, kam jsme jezdívali rybařit. Už jsme tam hodně dlouho nebyli.“

Dybbølová přikývla a přemítala, jestli by jejich dcera byla víc doma a méně v opozici vůči okolí, kdyby měla matku, která by neustále nepracovala. Mámu, která by s ní jezdila na víkendové výlety a připravovala společné aktivity. Vzala si hrnek, který jí manžel podával, a na jeho otázku, jestli si už také půjde lehnout, zavrtěla hlavou.

„Musím si připravit, co řeknu.“

„Nemáte nic nového?“ zeptal se a přitáhl si židli naproti ní.

„Nemáme vůbec nic, v tom to právě vězí. Zítra mě rozcupí.“ Zavrtěla hlavou. „Nezvládám to. Vždyť já nezvládám ani vlastní dceru!“

Znělo to plačtivě, bylo to únavou. Søren vstal a přes tlustý běžový šál jí stiskl rameno.

„Jdu vyvenčit Lady, a až se vrátím, odvedu si manželku do postele.“ Fenka se nadšeně zvedla a odloudala se do předsíně.

„Jo, to zní dobře.“ Natáhla se po jeho ruce a stiskla ji. „Napadlo mě, že bych mohla pozvat pár Zeniiných kamarádek na oběd a probrat s nimi tu narozeninovou oslavu. Třeba bychom mohly vymyslet nějaké překvapení. Co myslíš, líbilo by se jí to?“

Usmál se na ni a řekl, aby hlavně nenaplánovaly grilování. „Byla jsem na ni trochu příkrá, než odešla.“

„To jsem slyšel.“

„S tím svým postojem to bude mít v životě těžké, navíc ona přece taková není. Neznám nikoho milejšího a laskavějšího. Jen bych byla ráda, aby pochopila, jak náročné to pro lidi v jejím okolí je, když to takhle hrotí.“

Manžel už měl na sobě bundu, ale ještě se vrátil do kuchyně.

„Třeba prostě jen potřebuje větší prostor,“ navrhoval. „Možná bychom se s tím měli smířit. Všichni mladí se potřebují bouřit. Pro něco se nadchnout. Bojovat za to. Najít si svoje místo. Cítit, že dokážou něco změnit. Že jim někdo naslouchá. Neměli bychom se tím tak trápit. Podle mě bychom měli být rádi, že naše dcera vyznává nějaké hodnoty, které jsou pro ni důležité. Nebo bys radši chtěla mít nějakou fiflenu, co sjíždí zlepšovací filtry na tiktoku a instagramu a nejvyšší hodnota, co vyznává, je vypadat perfektně na selfičku? Protože takových mladých holek je taky spousta a já mám tedy jasno, co chci radši.“

Dybbølová byla unavená, chápala jeho úhel pohledu, ale neměla už chuť to dál rozebírat.

„Kam vůbec šla?“ zeptala se místo toho.

„Mně nic neřekla,“ odpověděl Søren a zacvakl vodítko do obojku.

„Ani kdy přijde domů?“

„Ne, slyšel jsem jenom, že jste spolu chvíli mluvily, když odcházela.“

Dybbølová se natáhla po telefonu a poslala Zenie esemesku, ať napíše, kde je a kdy se vrátí.

„Jsou podzimní prázdniny,“ připomněl Søren.

„Jo, ale stejně. Moc dobře přece ví, že pracujeme na tom Amaliině případu a všichni rodiče si teď dělají o své dospívající děti o to větší starost,“ řekla.

„Takže myslíš, že došlo ke zločinu?“ ujišťoval se ode dveří její muž.

„Když zmizí sedmnáctiletá dívka a po patnácti dnech je pořád ještě pryč, tak je rozhodně dost pravděpodobné, že došlo ke zločinu.“

KAPITOLA TŘETÍ

Liam zajel ke kraji, zastavil a vystoupil do chladu podzimní noci. Na okamžik zavřel oči a zhluboka se nadechl. Jeho matka zarytě trvala na tom, že když se jednou denně desetkrát zhluboka nadechnete, nejlépe za mrazu, nesklátí vás žádná nemoc.

Pohlédl k domu, všechna okna byla tmavá. Helena a děti určitě tvrdě spí. Bylo po půlnoci a zbývala ještě necelá hodina do schůzky na oddělení soudní medicíny. Zvažoval, že by si hodinku zdříml v kanceláři, ale nakonec zajel k domu, který mu ještě před měsícem a půl byl domovem.

Těžko se smířoval s tím, že on už v něm nežije. Neleží v posteli, kterou si koupili krátce po narození prvního dítěte. Pořád nechápal, co se vlastně stalo. Kdy a proč se to tak hrozně zvirtlo. Necítil, že by se k něčemu takovému schylovalo, i když mu bylo jasné, že moc pracuje. Příliš moc. Ale nic s tím neudělal... a Helena to už nevydržela. Řekla mu, že nejde o krátkodobou záležitost, ale o všechny ty roky, kdy

to pořád pokračovalo a ona a děti pro něj byly vždy až na posledním místě. „Nové a nové vraždy. Další a další oběti a případy. A vždycky jsou důležitější než my ostatní. Já už to takhle nechci. Už nemůžu.“

Měl chuť vejít a vlézt si k ní do postele. Jenomže manželka mu dala jasně najevo, že už se rozhodla. Není cesty zpět. Byla to její volba, jeho ne. Chybí mu. Safra, tolik mu chybí. Stýská se mu po tom, jak v noci ležel vedle ní a naslouchal jejímu dechu, po dvaceti společně prožitých letech už důvěrně známému.

Nad ním i nad domem se klenulo hvězdnaté nebe. Byla právě doba, kdy hvězdy nejvíc padají. Když byli Andreas s Laurou malí, lehávali často na zahradě na lehátkách překrytí dekami a zírali do té nekonečné hlubiny, aby zahlédli zářivě klouzající čáry na nebi. Teď byly děti velké, ale ne zas tak moc, aby na nich nebylo na první pohled vidět, komu rozvod dávají za vinu.

Nasedl zpátky do auta. Počítal s tím, že toho dnes v noci moc nenaspí, ale nevadilo mu to. Začal si vážit času, kdy se mohl vyhnout snům a příliš mnoha myšlenkám. Lehne si na chvíli na pohovku v kanceláři, až skončí na soudním.

Zapnul vyhřívání sedačky, naladil v rádiu stanici *P4 Fyn*, promnul si unavený obličej a vyrazil směrem na Odense. Helena měla zase pravdu. Je skoro jedna hodina po půlnoci a on se až do rána bude zabývat někým mrtvým, místo aby vklouzl pod peřinu ke hřejivému tělu své ženy.

Liam zazvonil na zvonek vedle širokých prosklených dveří Institutu soudní medicíny na univerzitní nemocnici v Odense. Institut se nacházel trochu stranou, ale

v docházkové vzdálenosti od nemocnice a přes den se před ním nedalo najít místo k zaparkování.

O chvíli později uviděl Robina, asistenta soudního lékaře. Když ho pouštěl dovnitř, nebyly na něm patrné téměř žádné známky únavy.

„Jste dlouho vzhůru,“ prohodil Liam.

„Přítečkyně je v Saint Louis na konferenci o kaktusech, tak proč bych nevzal službu.“

Kráčeli chodbou.

„Kaktusy? Snad do toho není taky tak zažraná jako vy?“

Robin se zasmál. „Pracuje v Plantoramě, je tam pracovně... Jde totiž o odbornou konferenci o kaktusech a sukulentech.“

Když dorazili k pitevně, rozdělili se.

„Jdu zpátky k sobě,“ houkl Robin, „ale kdybyste mě potřebovali, dejte vědět.“

Mladík spěchal do svého doupěte. Když tam Liam posledně nahlédl, uviděl dokonalé hřiště pro nadšeného fanouška komiksů: police plné figurek, masek, paruk, atrap zbraní, knih, papírů, lega, kaktusů a nejrůznějších krabiček a plechovek. Liam rozevřel dveře do pitevny s vysokým stropem. Na ten nemocniční pach a klinický pocit při vstupu do tak sterilní místnosti si asi nikdy tak úplně nezvykne. Dlouhý ocelový stůl s odtokem na konci. Čtvereční metry bílých kachlíčků od podlahy až ke stropu. Natáhl si přes svetr plášť, nasadil si na vlasy sítku a teprve pak se vydal za Frankem, jenž stál v nejvzdálenější pitevní kóji.

Soudní lékař vzhlédl od těla, pozdravil ho a Liam sklouzl očima k tabulce na stěně vedle pitevního stolu. Frank do ní už křídou vyplnil docela dost údajů o oběti. Výška a váha. Mozek. Plíce. Játra. Slezina. Brzlík. Všechno vypadalo normálně, snad až na poměr mezi výškou a váhou.

„Uvařil jsem kafe,“ oznámil Frank a ukázal na pojízdný plechový stůl u dveří. „Nalijte si.“

Liam přikývl s pohledem upřeným na nahé tělo na ocelovém stole. Muž byl podle očekávání hubený a šlachovitý. „Tak co mi o něm povíte?“

„Neidentifikovaný běloch, od pohledu zřejmě Dán, velmi štíhlý, lépe řečeno vyhublý. Vysoký, zdravé zuby. Kolem šedesátky. Dobře udržovaný.“

„Takže žádný bezdomovec?“ uvažoval Liam a zadíval se na oblečení poskládané na hromádku a připravené na odevzdání kolegům z kriminalisticko-technického oddělení.

„Nezdá se. Rozhodně nestrávil na ulici delší dobu. Například o zuby řádně pečoval a i oblečení je celkem v dobrém stavu, jen hrozně ušpiněné.“

Kůže se modravě a bledě leskla ve studeném světle velkých lamp. Hrudník byl rozříznutý a zase uzavřený. Ale nad tím se Liam nepozastavil. Jeho pohled upoutalo množství jizev na trupu oběti. Nebyly stejně velké a identické. Vypadaly jako okénka vánočního kalendáře vyřezaná do kůže. Okolo ran byla pokožka červená a podrážděná a prostor mezi nimi byl bílý jako kůže, která se ještě nestihla zahojit a srůst.

„Co to sakra je?“ Liam si prohlížel lajdácky sešitý patchwork pokrývající mužův trup. Rány a jizvy byly různě staré. Některé působily čerstvě, jiné už byly téměř zhojené. Pohlédl na Franka.

„Netuším, nikdy jsem nic takového neviděl, ale můžu s jistotou říct, že k tomu došlo ještě za jeho života.“

„Mohl si to způsobit sám?“

„Možné to je, ale pochybuji.“ Odmlčel se, jako by hledal vysvětlení. „Kusy kůže byly odříznuté od podkožního vaziva. Pravděpodobně pomocí skalpelu. Muselo to být neuvěřitelně bolestivé. Ale teoreticky vzato si to mohl způsobit

sám, jenom si dost dobře nedokážu představit, proč by někdo sám sebe takhle mučil, ale možné to je a staly se už i bizarnější věci...”

„Má podobné jizvy i na zádech?“ přerušil ho Liam.

„Ne, na zadní straně těla nic takového nemá, ale našel jsem stopy naznačující, že měl spoutaná zápěstí a kotníky. A až ho otočím, uvidíte, že má vzadu na mnoha místech proleženiny.“

„Chcete tím říct, že ležel někde svázaný delší dobu?“ zeptal se Liam a naklonil se dopředu, protože soudní lékař hubené tělo zvedl, aby si mohl prohlédnout záda.

„Nechci tím říct nic, pouze konstatuji, že v posledních týdnech proležel dlouhou dobu na zádech. A že měl ruce a nohy po delší dobu svázané.“

„To by vysvětlovalo i tu moč,“ uvažoval Liam. Čpavý zápach byl tak silný, že ho jistě nezpůsobilo jediné pomočování, ale stará moč, zaschlá v oblečení. A když před nimi teď muž ležel svlečený, bylo vidět, že mu moč způsobila velikou rudou vyrážku.

„Perineální dermatitida,“ přikývl Frank a dodal, že ji našel i na velké ploše zad. „Vyskytuje se, když je kůže delší dobu vystavena kontaktu s vlhkostí a látkami obsaženými v moči a výkalech.“ Mluvil do diktafonu.

„A příčina smrti?“ odhodlal se Liam k otázce. Věděl, že Frank nemá rád, když ho někdo přerušuje.

„Udušení,“ odpověděl lékař okamžitě. „Zlomená jazyčka, což nebylo na místě patrné, protože na krku chybí výrazné podlitiny, ale v obou očích jsem objevil petechie. A skenování potvrdilo poškození hrtanu. Takže je jisté, že se udusil. Ale mě mnohem víc zaujaly další známky mučení.“

Frank se zahleděl na bledé tělo zemřelého. „Nejstarší z těch jizev jsou zhruba dva až tři týdny staré a nacházejí

se v různých stadiích procesu hojení, takže musel být stále naživu.“

Ukázal na mužovo zápěstí. „Když časový faktor procesu hojení spojíme s předpokladem, že byl přivázaný, můžeme se důvodně domnívat, že mu ta zranění přivodil někdo druhý. Že k tomu došlo proti jeho vůli a že byl delší dobu někde zavřený, nebo se každopádně nemohl volně pohybovat. I to vychrtlé tělo by tomu odpovídalo.“

Chvilí mlčel a pak pokračoval:

„Jestli to opravdu bylo takhle, šlo by o jeden z nejbrutálnějších případů, se kterými jsem se kdy setkal. Jednak to, jak už jsem říkal, muselo být neskutečně bolestivé, a navíc i nanejvýš zničující pro psychiku... Tohle mrzačení představovalo jak fyzické, tak psychické mučení.“

Frank pohlédl znovu na oběť. „Kůže byla odříznuta a potom přiložena zpátky na místo, aby se mohla zahojit. Je to, jako by vás stahovali z kůže, kousek po kousku.“

„Říkáte *odříznuta*, ale jak hluboké ty zářezy byly? Provedl to profesionál? Chirurg, lékař?“

„Kůže je mnohem odolnější orgán, než si lidé myslí, a je možné provádět nejruznější transplantace. V daném případě šel řez většinou do hloubky, ale ne až do svalové tkáně. Zářezy zasahují převážně do škáry a podkožního vaziva, ale vzhledem k tomu, že u každého čtverce nechal jednu stranu nedotčenou, byla kůže dostatečně prokrvená a dobře zase přirostla. Neustále však přibývaly další rány, takže se bolest musela stupňovat.“ Frank pokýval hlavou. „Osobně si myslím, že to neprovedl lékař, ale naprosto jistý si být nemůžu.“

„Fajn.“ Liam zamyšleně přikývl. „Takže ten muž někde ležel a několik týdnů do něj někdo řezal, ale jak dlouhá doba podle vašeho odhadu uplynula od jeho smrti?“

„Moc dlouho ne. Když jste ho našli, byl mrtvý maximálně čtyři hodiny, tak si to můžete sám spočítat.“

„Tedy kolem páté včera odpoledne?“ ujišťoval se Liam.

Frank přikývl.

„Včera byla zima, kvůli tomu to může být mírně nepřesné. Ale zhruba tou dobou to muselo být a tento čas také uvedu do pitevní zprávy.“

„Technici soudí, že nezemřel u té hospody, jen ho tam někdo položil pod tu plachtu. Co vy na to?“

„Souhlasím. Určitě nezemřel přímo na místě, kde ležel. Ale pouze na základě zprávy z místa činu a předběžného ohledání těla nemohu s jistotou říct, kde byl zabit. Zajistili jsme materiál zpod nehtů, mrtvý měl, jak vidíte, povrchové odřeniny na rukou a také na kolenou kalhot byly patrné známky otěru. Což zřejmě ukazuje, že se pokoušel uniknout, utéct tamodtud, a proto ho udusili. Ale víc nám řeknou výsledky kriminalisticko-technické analýzy a zjištění, zda zemina pod nehty pochází z místa nálezu těla.“

Liam znovu pohlédl na hromádku oblečení ležící na stole.

„Takže stačí už jen zjistit, kdo to je?“

Frank přikývl.

„Pokusím se na laboratoř trochu zatlačit, abychom měli analýzu DNA hotovou co nejdříve, a zítra ráno se pustíme do identifikace podle zubů. Provedeme všechny procedury, které nám mohou pomoci zjistit, o koho jde.“

„Díky,“ uzavřel to Liam. Teď byly dvě a už v osm hodin se začne naplno pracovat na ztotožnění tohoto muže.

„Pojďte se podívat ještě na něco. Možná by to mohlo přispět ke zjištění jeho totožnosti.“

Frank se posadil k počítači stojícímu na vysokém stole a popojel myší. „Tenhle rentgenový snímek jsme pořídili,

když ho přivezli, a jak možná vidíte, prodělal ten muž úraz zad, který podle mě omezil jeho hybnost a...“ Kliknutím otevřel další snímek. „Navíc měl zlomenou pravou stehenní kost.“

„Jde o nová zranění, nebo jsou staršího data?“

„Rozhodně nejsou čerstvá,“ odpověděl Frank. „Řekl bych, že tyhle dva úrazy dohromady ho na nějakou dobu vyřadily z pracovního procesu a možná ho zmrazily natolik, že po té nehodě už nebyl schopný práce vůbec, ale to samozřejmě do velké míry záleží na tom, jaké měl povolání.“

„A můžete mi říct něco o tom, jak k tomu poškození mohlo dojít? Doprávní nehoda? Pád?“

„Ne, to vám zatím nepovím, ale rozhodně dokážeme určit přesněji, jak staré to poškození je a co ho způsobilo; bude ovšem potřeba provést speciální analýzy zlomenin a hojení, ale samozřejmě se do toho hned pustíme.“ Frank se upřeně zadíval na světelnou tabuli s rentgenovými snímky. „Ale... Hm. Takovýhle úraz zad a stehenní kosti zároveň.“ Zaváhal. „Jako první mě napadá pád... minimálně z výšky několika metrů. Stehenní kost se nezlomí jen tak.“ Ukázal na poslední rentgen. „A nesrostla zrovna nejlépe, což by mohlo naznačovat, že k tomu došlo v zemi s méně kvalitním zdravotnictvím, popřípadě, že neměl sádku na noze dostatečně dlouho.“ Pohlédl na Liama. „Ale to jsou jen spekulace. Nic méně jsem si dost jistý, že hledáte muže, který kulhal nebo možná vůbec nebyl schopen chůze.“

„No a...“ Liam pohlédl zkoumavě z rentgenového snímku na mrtvé tělo.

„Pokud se chcete zeptat, jestli existuje nějaká souvislost mezi těmi poškozenými kostmi a těmi jizvami,“ ozval se Frank, „tak vás musím zklamat, protože toho se dopátráte jistě dříve vy než my.“

Liam se pousmál. „Vidím, že už mě dobře znáte. Kdy má smysl, abych se tu zase zastavil?“

„Teď se pár hodin prospíme a zítra provedeme další analýzy. Nebojte se, dám vám vědět.“

„Zítra dopoledne stejně nebudu mít čas, máme tiskovou konferenci, ale co kdybych se zastavil po obědě?“

„Jde o tu Vedelovou? Myslel jsem, že to neděláte přímo vy.“

„Ale pořád jsem šéfem reaktivního oddělení, takže tam musím, aby se tam ukázal i někdo z vedení.“

„Zjistili jste něco nového?“

„Ne, ta holka jako by se propadla do země, ale Dybbølová se snaží udržovat s novináři dobré vztahy, aby nás neosočovali a nekomplikovali nám vyšetřování. Doufá, že se budeme moct v klidu soustředit na práci a že tu dívku najdeme... pokud možno živou.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Dea Torpová se ospale protáhla a tělem se jí rozlilo teplo. Nádherně se zachumlala do pocitu klidu a bezpečí, který nezažila už hodně dlouho. Zmizel jí ze života se smrtí jejího manžela. Připadalo jí, jako by umřel i kus jí samé. V uplynulých letech po dotycích nijak netoužila. Vlastně se jí ošklivila už samotná představa. Vytěšňovala všechno, co jen trochu připomínalo něhu a blízkost, odstrkovala to od sebe. Obrnila se a ukrývala se před světem. Liam o ní řekl, že je chladná, když se o tom bavili. Nyní jí však do každické buňky těla proudilo teplo, kůže se jí leskla potem a cítila se uvolněná a... no, vlastně téměř šťastná, pomyslela si a natáhla paži na druhou stranu postele. Ale bylo tam prázdné.

Omámená sexem a včera večer vypitým vínem se opřela o loket. Je krásné moct si dovolit spát, dokud se neprobudíte sami od sebe, klidně v úterý. Natáhla se po mobilu na nočním stolku. Bylo skoro osm hodin a uviděla tam pět nepřijatých hovorů od Liama a dva od Dybbelové. Hodila